

ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ  
ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Υπόθεση Αρ. 132/2004)

17 Φεβρουαρίου, 2006

[ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ, Δ. στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 28 ΚΑΙ 46 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΜΑΡΙΑ ΓΙΩΡΓΑΛΛΙΔΟΥ.

*Αιτήτρια,*

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΜΕΣΩ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ,

*Καθ' ων η αίτηση.*

---

*Κ. Τσιρίδης, για την Αιτήτρια.*

*Λ. Χριστοδουλίδου-Ζαννέτου (κα.), για τους Καθ' ων η αίτηση.*

---

**Α Π Ο Φ Α Σ Η**

**ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ, Δ.:** Η αιτήτρια κατείχε αριθμό μετοχών στο μετοχικό κεφάλαιο της εταιρείας Christis Dairies Ltd (που στο εξής θα καλείται η εταιρεία).

Στις 25.9.1995, υπογράφηκε συμφωνία μεταξύ της εταιρείας και της εταιρείας N.K.SHAKOLAS (Holdings) Ltd (που στο εξής θα αναφέρεται ως οι αγοραστές) με σκοπό τη σταδιακή παραχώρηση του 50% του μετοχικού κεφαλαίου της εταιρείας στους αγοραστές.

Στις 19.7.2001 η αιτήτρια υπέβαλε δήλωση διάθεσης μετοχών. Ως ημερομηνία διάθεσης των μετοχών δήλωσε την 6.11.95 που ήταν η ημερομηνία τελικής μεταβίβασης των μετοχών και ως ποσοστό διατεθεισών μετοχών κατά την εν λόγω ημερομηνία δήλωσε το 14,804%.

Στις 19.7.2001 έγινε και η αυτοφορολογία.

Στις 17.10.2001, ο Διευθυντής του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων (που στη συνέχεια θα αναφέρεται ως ο Διευθυντής) ειδοποίησε την αιτήτρια για επιβολή πρόσθετης φορολογίας σε σχέση με τη διάθεση των μετοχών της. Καθόρισε ως ημερομηνία διάθεσης των μετοχών της την 25.9.1995, ημερομηνία κατά την οποία υπεγράφη η έγγραφη συμφωνία πώλησης των μετοχών. Έκρινε ότι ο αριθμός των μετοχών που είχαν διατεθεί κατά την πιο πάνω ημερομηνία αντιστοιχούσε στο 17.238% του μετοχικού κεφαλαίου της εταιρείας και θεώρησε ότι το κόστος των κτιρίων της εταιρείας μειώθηκε κατά το ποσό των σχετικών κεφαλαιουχικών εκπτώσεων που είχαν παραχωρηθεί στην εταιρεία σύμφωνα με το άρθρο 6(α) III του Νόμου Περί Κεφαλαιουχικών Κερδών.

Στις 30.11.2001 η αιτήτρια, μέσω του ελεγκτή της, υπέβαλε ένσταση κατά της πρόσθετης επιβολής φορολογίας, υποστηρίζοντας ότι η ημερομηνία διάθεσης των μετοχών της ήταν η

6.11.1995, ήτοι η ημερομηνία που είχε πραγματοποιηθεί τελικά η μεταβίβαση των μετοχών της και συνεπακόλουθα ότι το ποσοστό των μετοχών της κατά την ημερομηνία εκείνη ήταν μόνο το 14,804%. Υπέβαλε επίσης ότι λανθασμένα ο Διευθυντής, κατά τον υπολογισμό του κέρδους που πραγματοποιήθηκε από τη διάθεση των μετοχών της, προέβηκε στη μείωση του κόστους των κτιρίων της εταιρείας κατά το ποσό των κεφαλαιουχικών εκπτώσεων που είχαν παραχωρηθεί στην ίδια την εταιρεία .

Ο Διευθυντής κατόπιν εξέτασης των λόγων ένστασης της αιτήτριας, αποφάσισε την απόρριψη τους και εμμένοντας στην αρχική του απόφαση απέστειλε στην αιτήτρια την τελική ειδοποίηση επιβολής φορολογίας φόρου κεφαλαιουχικών κερδών μαζί με συνοδευτική επιστολή στην οποία αναφέρονταν οι λόγοι στους οποίους στήριξε την απόφαση του.

Είναι εκείνη η απόφαση του Διευθυντή Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων (τελική ειδοποίηση επιβολής φορολογίας) η οποία κοινοποιήθηκε στην αιτήτρια με την πιο πάνω επιστολή ημερομηνίας 2.12.2003, που προσβάλλεται με την παρούσα προσφυγή.

Η θέση της αιτήτριας, στα επίδικα θέματα, παρέμεινε η ίδια. Αμφισβητεί την ημερομηνία διάθεσης των μετοχών και υποβάλλει ότι λανθασμένα και αυθαίρετα ο Διευθυντής θεώρησε ως ημερομηνία διάθεσης των μετοχών της, την ημερομηνία υπογραφής της συμφωνίας με τους αγοραστής (ήτοι την 25.9.95) με αποτέλεσμα λανθασμένα να καθορίσει το ποσοστό του μετοχικού κεφαλαίου που διέθεσε η αιτήτρια σε 17.238%.

Επικαλούμενη τους όρους και γενικά το λεκτικό της συμφωνίας, υπέδειξε ότι πριν την μεταβίβαση των μετοχών απαιτείτο η εκπλήρωση ουσιαστών όρων και υποχρεώσεων. Υποστήριξε συναφώς ότι η πραγματική ημερομηνία διάθεσης των μετοχών ήταν η ημερομηνία κατά την

οποία, αφού υλοποιήθηκαν οι συγκεκριμένοι όροι και προϋποθέσεις που έθετε η συμφωνία, έγινε η μεταβίβαση. Ο Διευθυντής ωστόσο αγνόησε τα ουσιώδη γεγονότα που προηγήθηκαν της υλοποίησης της συμφωνίας και πεπλανημένα καθόρισε ως ημερομηνία διάθεσης των μετοχών την ημερομηνία υπογραφής της συμφωνίας πωλήσεώς τους.

Περαιτέρω υποβάλλει ότι ο Διευθυντής αναφέροντας στο σκεπτικό της απόφασης του, ότι σύμφωνα με το άρθρο 10 του Νόμου Κεφαλαιουχικών Κερδών «διάθεση» περιλαμβάνει και τη συμφωνία πώλησης, παρερμήνευσε την εν λόγω διάταξη περιορίζοντας, στην προκείμενη περίπτωση, αδικαιολόγητα την πρόνοια και το εύρος του Νόμου. Αναφέρει συναφώς ότι η λέξη «περιλαμβάνει» στην εν λόγω διάταξη υποδηλώνει ότι η διάθεση ιδιοκτησίας δεν περιορίζεται αποκλειστικά στην υπογραφή της συμφωνίας πώλησης αλλά και στην *πώλησιν, ανταλλαγήν, μίσθωσιν, δωρεάν ιδιοκτησίας και εγκατάλειψιν χρήσεως ή εκμεταλλεύσεως οιαδήποτε σχετικού δικαιώματος.*

Το άλλο ζήτημα αντιδικίας της αιτήτριας με το Διευθυντή, το οποίο σχετίζεται άμεσα με την ημερομηνία διάθεσης των μετοχών, αφορά στον καθορισμό του ποσοστού του μετοχικού κεφαλαίου που διατέθηκε από την αιτήτρια.

Η αιτήτρια ισχυρίζεται ότι ο Διευθυντής αγνόησε ότι οι μετοχές, με βάση τις πρόνοιες της σχετικής συμφωνίας, είχαν διατεθεί και μεταβιβαστεί στους αγοραστές σε δύο διαφορετικές ημερομηνίες, μεταξύ των οποίων μεσολάβησε έκδοση νέων μετοχών προς τους αγοραστές, γεγονός το οποίο αύξησε το συνολικό αριθμό των μετοχών της εταιρείας και κατά συνέπεια μείωσε, αναλογικά, το ποσοστό που αντιπροσώπευαν οι μετοχές της αιτήτριας που είχαν διατεθεί κατά τη δεύτερη ημερομηνία. Περαιτέρω η αιτήτρια ισχυρίζεται ότι λανθασμένα ο Διευθυντής θεώρησε την έκδοση πρόσθετου μετοχικού κεφαλαίου προς τους αγοραστές ως εγκατάλειψη

χρήσης του δικαιώματος (σε νέες μετοχές) από μέρους της αιτήτριας, που αποτελεί, σύμφωνα με το άρθρο 10, διάθεση. Υποστηρίζει ότι η έκδοση πρόσθετου κεφαλαίου προς τους αγοραστές έγινε έναντι χρηματικού ανταλλάγματος, το ύψος του οποίου ήταν ίσο με την τιμή πώλησης όλων των υπόλοιπων μετοχών, τόσον αυτών που η πώληση τους προηγήθηκε της έκδοσης όσον και αυτών που η πώλησή τους ακολούθησε την έκδοση. Καταλήγει συναφώς η αιτήτρια ότι δεν υπάρχει εγκατάλειψη οποιουδήποτε δικαιώματος από μέρους της, το οποίο αποτελεί διάθεση σύμφωνα με το άρθρο 10 του Νόμου.

Η αιτήτρια αμφισβητεί επίσης την απόφαση του Διευθυντή να προβεί στην αφαίρεση των κεφαλαιουχικών εκπτώσεων επί των κτιρίων της εταιρείας, κατά τον υπολογισμό του κέρδους από τη διάθεση των μετοχών της αιτήτριας, επικαλούμενος το άρθρο 6(α) III των Περί Φορολογίας Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμο. Θεωρεί ότι ο Διευθυντής ουσιαστικά επέβαλε φόρο επί των κεφαλαιουχικών εκπτώσεων κτιρίου, το οποίο δεν ανήκει στην αιτήτρια αλλά στην εταιρεία. Υποβάλλει ότι η αιτήτρια και η εταιρεία είναι δύο ξεχωριστές οντότητες και δεν μπορούν να θεωρηθούν ως μια οντότητα για τους σκοπούς της επίδικης φορολογίας. Τα κτίρια ανήκουν στην εταιρεία η οποία και τα χρησιμοποιεί κατά τη διεξαγωγή των εργασιών της και συνεπακόλουθα μόνο η εταιρεία αποκομίζει τα φορολογικά οφέλη που προκύπτουν από τη χρήση των κτιρίων της καθώς και από την παραχώρηση των κεφαλαιουχικών εκπτώσεων και την αφαίρεση τους από το φορολογητέο εισόδημά της. Στην προκείμενη περίπτωση καθώς ισχυρίζεται, η μείωση της τιμής κτήσης του κτιρίου της εταιρείας κατά το ποσό των εκπτώσεων είναι λανθασμένη και παράνομη. Οι αποσβέσεις αφορούσαν την εταιρεία και δε δόθηκαν στην ίδια την αιτήτρια, η οποία έχει νομική προσωπικότητα χωριστή από την εταιρεία. Μόνο στην περίπτωση που η ίδια η εταιρεία, που είχε και το ευεργέτημα, πωλούσε τις μετοχές της, ήταν δυνατό να αφαιρεθούν οι εκπτώσεις. Καταλήγει ότι η αφαίρεση των κεφαλαιουχικών εκπτώσεων από το προϊόν διάθεσης των μετοχών

της συνιστά ουσιαστικά διπλή φορολογία και/ή φορολογία εισοδημάτων προσώπου άλλου από το φορολογούμενο και ως εκ τούτου είναι αντισυνταγματική.

Ο όρος "ιδιοκτησία" εννοιολογικά υποδηλώνει την κυριότητα επί ακινήτου ή κινητού αντικειμένου και εξυπακούει τη δυνατότητα διάθεσης του (Δέστε την απόφαση του Δικαστή Πικί (όπως ήταν τότε) στην *Ορφανίδης ν. Δημοκρατίας (1994) 4(Γ) Α.Α.Δ. 1779*).

Η διάθεση ιδιοκτησίας και η εξ αυτής πραγματοποίηση κεφαλαιουχικού κέρδους υπόκειται σε φορολογία με βάση το σχετικό περί Φορολογίας Κεφαλαιουχικών Κερδών Νόμο (Αρ. 52/80), όπως τροποποιήθηκε.

Το άρθρο 10 του Νόμου εκείνου προνοεί τα ακόλουθα:

«10. Δια τους σκοπούς του παρόντος Νόμου διάθεση ιδιοκτησίας περιλαμβάνει πώλησιν, συμφωνίαν πωλήσεως, ανταλλαγήν, μίσθωσιν, ήτις ενεγράφη συμφώνως προς τα διατάξεις του εκάστοτε εν ισχύι περί Ακινήτου Ιδιοκτησίας (Διακατοχή, Εγγραφή και Εκτίμησις) Νόμου και δωρεάν ιδιοκτησίας ως και εγκατάλειψιν χρήσεως ή εκμεταλλεύσεως οιαδήποτε σχετικού δικαιώματος, αλλά δεν περιλαμβάνει.....».

Οι πρόνοιες του άρθρου 10 του Νόμου είναι σαφείς και επιβάλλουν φορολογία επί του συνόλου του κέρδους που πραγματοποιείται από την ημερομηνία διάθεσης της ιδιοκτησίας. Ουσιώδης λοιπόν ή κρίσιμος χρόνος για σκοπούς επιβολής φορολογίας κεφαλαιουχικών κερδών επί ιδιοκτησίας είναι η ημερομηνία διάθεσης της.

Στην προκείμενη περίπτωση υπάρχει μία συμφωνία πώλησης που υπεγράφη την 25.9.95 για πώληση μετοχών. Η συμφωνία εκείνη εμπίπτει σαφώς στις πρόνοιες του άρθρου 10 και συνιστά διάθεση. Η ημερομηνία υπογραφής της συμφωνίας πώλησης των μετοχών λογίζεται ως η

ημερομηνία διάθεσής τους, ανεξάρτητα από το αν η συμφωνία περιείχε πρόνοιες για μελλοντικές ενέργειες που η υλοποίησή τους συνιστούσε απαραίτητη προϋπόθεση για τη μεταβίβαση των μετοχών. Είναι φανερό επίσης από τις διατάξεις του άρθρου 12 του Νόμου ότι ως χρόνος διάθεσης της ιδιοκτησίας, για σκοπούς επιβολής φορολογίας κεφαλαιουχικών κερδών, δεν μπορεί να θεωρηθεί ο χρόνος μεταβίβασης της καθότι η διάθεση διαχωρίζεται χρονικά από τη μεταβίβαση.

Το γεγονός ότι ορισμένες μετοχές δεν είχαν εκδοθεί και άρα δεν υφίσταντο κατά το χρόνο της συμφωνίας πώλησης δεν επηρεάζει την ημερομηνία διάθεσής τους εφόσον το δικαίωμα απόκτησης των νέων μετοχών ήταν άρρηκτα συνδεδεμένο με την ιδιοκτησία των υφιστάμενων μετοχών. Η μελλοντική έκδοση μετοχών προς τους αγοραστές σχετίζεται μόνο με τον τρόπο διάθεσης των μετοχών και όχι την ημερομηνία διάθεσής τους. Στην προκείμενη περίπτωση η μελλοντική έκδοση μετοχών προς τους αγοραστές, έναντι χρηματικού ανταλλάγματος, συνιστά εγκατάλειψη του δικαιώματος των μετόχων στο πρόσθετο κεφάλαιο της εταιρείας και αποτελεί φορολογητέα διάθεση ιδιοκτησίας σύμφωνα με το άρθρο 10.

Στην προκείμενη υπόθεση, κρίνω ορθή την απόφαση του Διευθυντή να ταξινομήσει την περίπτωση στις πρόνοιες του άρθρου 10 του Νόμου και να θεωρήσει ως ημερομηνία διάθεσης των μετοχών της αιτήτριας την ημερομηνία υπογραφής της συμφωνίας πώλησης τους ήτοι την 25.9.95. Συνακόλουθα και το ποσοστό του μετοχικού κεφαλαίου που διατέθηκε από την αιτήτρια ορθά υπολογίστηκε κατά την ημερομηνία υπογραφής του αγοραπωλητηρίου εγγράφου. Οι ισχυρισμοί της αιτήτριας περί του αντιθέτου απορρίπτονται.

Η απόφαση *Γεωργιάδου ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 3486*, στην οποία αναφέρεται ο ευπαιδευτος συνήγορος της αιτήτριας προς τεκμηρίωση της θέσης της, διαφοροποιείται από τα γεγονότα της παρούσας υπόθεσης. (Η υπόθεση εκαίνη αφορούσε σε ζήτημα ερμηνείας του

άρθρου 35 του Νόμου το οποίο προνοεί για έγγραφες συμβάσεις διάθεσης ακίνητης ιδιοκτησίας και δεν έχει οποιανδήποτε σχέση με συμφωνίες διάθεσης μετοχών).

Ο ισχυρισμός της αιτήτριας ότι ο Διευθυντής παράνομα προέβη σε μείωση του κόστους των κτιρίων με το ποσοστό των κεφαλαιουχικών εκπτώσεων που είχαν παραχωρηθεί στην εταιρεία επίσης δεν ευσταθεί.

Τα επιχειρήματα που θέτει η αιτήτρια αμφισβητώντας τη μείωση του κόστους των κτιρίων κατά το ποσό των κεφαλαιουχικών εκπτώσεων δεν δικαιολογούνται ούτε από τη γραμματική ερμηνεία του Νόμου αλλά ούτε και από το σκοπό και το πνεύμα του Νόμου.

Είναι φανερό ότι ο Νόμος στοχεύει στην επιβολή φορολογίας για διάθεση μετοχών εταιρειών που κατέχουν ακίνητη ιδιοκτησία όπως αυτή ακριβώς επιβάλλεται για κεφαλαιουχικά κέρδη που προκύπτουν από τη διάθεση ακίνητης ιδιοκτησίας από φυσικά πρόσωπα. Η φρασεολογία που χρησιμοποίησε ο νομοθέτης συνδέει τη μετοχή με την ιδιοκτησία και όχι με την τρέχουσα αξία της μετοχής.

Σύμφωνα με τις πρόνοιες του άρθρου 9 του Νόμου «σε περίπτωση διάθεσης μετοχών εταιρείας, το προϊόν της διάθεσης της ιδιοκτησίας υπολογίζεται αποκλειστικά με βάση την ακίνητη ιδιοκτησία» [Δείτε συγκεκριμένα την 2<sup>η</sup> επιφύλαξη του άρθρ. 9(1) του Νόμου]. Επίσης στο Άρθρο 2(α) του ίδιου Νόμου καθορίζεται ότι στον όρο «Ιδιοκτησία» περιλαμβάνονται «μετοχές εταιρειών των οποίων η ιδιοκτησία συνίσταται και από ακίνητη ιδιοκτησία».

Στην υπόθεση *Χρίστου ν. Δημοκρατίας (1995) 4(A) Α.Α.Δ. 153*, την οποία και επικαλέστηκε ο Διευθυντής προς τεκμηρίωση της άποψης του αναφορικά με το επίδικο θέμα, υπογραμμίζεται



ότι η αξία των μετοχών είναι άρρηκτα συνυφασμένη με την ακίνητη ιδιοκτησία και κατά συνέπεια αυξομειώνεται ανάλογα με την αυξομείωση της τιμής του ακινήτου. Με βάση το άρθρο 12(2) του Περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμου αρ. 58/61 (όπως τροποποιήθηκε), οι αποσβέσεις (εκπτώσεις για ετήσια φθορά) θεωρούνται από τους παράγοντες που άμεσα σχετίζονται με την αξία του ακινήτου και αποτελούν συστατικό στοιχείο του κόστους του ακινήτου (με βάση το άρθρο 12(2) του Νόμου αρ. 58/61 (όπως τροποποιήθηκε) παραχωρείται έκπτωση για ετήσια φθορά στα κτίρια ή άλλα στοιχεία πάγιου ενεργητικού λόγω της χρήσης τους στην επιχείρηση).

Στην προκειμένη περίπτωση η αιτήτρια, από την πώληση των μετοχών που κατείχε στην εταιρεία, αποκόμισε κέρδος και συνεπώς οι εκπτώσεις που είχαν παραχωρηθεί στην εταιρεία για ετήσια φθορά, ορθά αφαιρέθηκαν από το κόστος των μετοχών που διέθεσε.

Ο Διευθυντής, ενεργώντας με βάση το Νόμο και μέσα στο πνεύμα που ο νομοθέτης θέλησε να δώσει στις συγκεκριμένες νομοθετικές διατάξεις ούτως ώστε να επιτευχθεί ο σκοπός του Νόμου, ευλόγως προέβη, κατά την επιβολή της φορολογίας, σε μείωση του κόστους του κτιρίου της εταιρείας κατά το ποσό των κεφαλαιουχικών εκπτώσεων που είχαν παραχωρηθεί στην εταιρεία.

Αναφορικά με τον ισχυρισμό της αιτήτριας ότι λανθασμένα γίνεται αναφορά στο άρθρο 6(α)III εφόσον η ανέγερση του κτιρίου έγινε το 1985 (δηλαδή μετά την 1 Ιανουαρίου 1980), παρατηρώ ότι στην σελίδα 2 της επίδικης απόφασης φαίνεται καθαρά ότι η προκειμένη περίπτωση ενέπιπτε στο άρθρο 6(β) άσχετα με το αν στην αρχική ειδοποίηση επιβολής φορολογίας (ημερ. 17.10.2001) είχε σημειωθεί λανθασμένα το άρθρο 6(α)III ως βάση της αιτιολόγησης για το συγκεκριμένο ζήτημα (την αφαίρεση δηλαδή των κεφαλαιουχικών εκπτώσεων από το προϊόν της διάθεσης των μετοχών της αιτήτριας).

Τέτοιας φύσης τυπικό λάθος δεν μπορεί να διαφοροποιήσει την κατάσταση εφόσον οι πρόνοιες του άρθρου 6(α)(iii) και του άρθρου 6(β) είναι ταυτόσημες (η μόνη διαφορά που υπάρχει μεταξύ των δύο πιο πάνω εδαφίων του άρθρου 6 είναι ότι το μεν εδάφιο (α)(iii) εφαρμόζεται στις περιπτώσεις που η ιδιοκτησία υπήρχε πριν από την 1/1/1980, το δε (β) εφαρμόζεται στις περιπτώσεις που η ιδιοκτησία και η δαπάνη δημιουργήθηκε μετά από την ημερομηνία εκείνη).

Περαιτέρω σημειώνω ότι τα λεχθέντα στην *Χρίστου* (πιο πάνω) τα οποία υιοθετήθηκαν πρόσφατα από τον αδελφό Δικαστή Ηλιάδη στην *Theodosis Karaolis Holdings Ltd v. Εφοριακού Συμβουλίου κ.α., Συνεκδ. Υποθέσεις 695/03 και 696/03, ημερ.30.10.05*, εφαρμόζονται σε όλες τις περιπτώσεις πώλησης μετοχών που εμπίπτουν στις διατάξεις της νομοθεσίας για τη φορολόγηση κεφαλαιουχικών κερδών.

Σχετικά με τον ισχυρισμό της αιτήτριας ότι η αφαίρεση των κεφαλαιουχικών εκπτώσεων από το προϊόν της διάθεσης των μετοχών της συνιστά διπλή φορολογία και/ή φορολογία επί εισοδημάτων άλλου προσώπου από το φορολογούμενο, κρίνω ότι ούτε ο ισχυρισμός αυτός ευσταθεί (Οι προεκτάσεις της διπλής φορολογίας εξετάστηκαν στην υπόθεση *Δημοκρατία v. Χ'' Ιωάννου κ.α. (1994) 3 A.A.A. 401*).

Στην προκείμενη περίπτωση, η αιτήτρια δεν έχει αποδείξει διπλή φορολογία καταστρεπτικής ή απαγορευτικής φύσης παρουσιάζοντας σχετικά στοιχεία και ως εκ τούτου η εισήγηση της για αντισυνταγματικότητα δεν μπορεί παρά να απορριφθεί.

Έχω εξετάσει προσεκτικά όλα τα στοιχεία που υπάρχουν ενώπιόν μου και έχω καταλήξει στο συμπέρασμα ότι και οι άλλοι ισχυρισμοί της αιτήτριας, ότι η σχετική απόφαση του Διευθυντή είναι αποτέλεσμα πλάνης ή έλλειψης δέουσας έρευνας, καθώς επίσης και ότι στερείται της

δέουσας αιτιολογίας δεν μπορούν να γίνουν αποδεκτοί. Αντίθετα, από το συνδυασμό των στοιχείων αναδεικνύεται εύλογα επιτρεπτή η προσβαλλόμενη απόφαση. Στο ίδιο το κείμενο της προσβαλλόμενης απόφασης εμπεριέχονται όλα τα αναγκαία στοιχεία για την αιτιολόγησή της.

Είχα την ευκαιρία να διαβάσω την απόφαση του αδελφού Δικαστή Κραμβή στην *Υπόθεση 134/2004, Κρίστης Γιωργαλλίδης, ως διαχειριστής της περιουσίας του αποβιώσαντος Χρυσόστομου Γεωργαλλίδη κ.α. ν. Δημοκρατίας*, που δόθηκε στις 14.2.2006 και αφορούσε σε θέματα ουσιαστικά παρόμοια με τα επίδικα στην παρούσα υπόθεση. Υιοθετώ το σκεπτικό και τη νομολογία που παρατίθεται σ' εκείνη την απόφαση.

Για τους πιο πάνω λόγους η προσφυγή απορρίπτεται, με έξοδα εις βάρος της αιτήτριας. Η προσβαλλόμενη απόφαση επικυρώνεται.

Μ.Μ. ΝΙΚΟΛΑΤΟΣ,

Δ.

/ΕΑΠ.